

Радой Киров

Как ми помогна мойта
пишеца машина

Един ден мойта пишеща машина почти никак не си почина. Много приказки тя написа: едни за Ежко, други за Лиса, едни за животни, други за хора, ала пак не почувства умора.

И вижте какво се случи на края: приказка почнах да пиша за Зая, който дири къде да се скрие, а Вълчо тича след него и вие.

Пред машината сядах и ставах, бях уморен, но продължавах, додето страшно натежа ми главата и за почивка подирих кревата.

Там веднага сънят ме обхвана – недописана приказката остана.

Добре, но работа наполовина не харесвала мойта пишеща машина.

– Не може така – рекла тя, – сегичка ще допиша приказката самичка.

И додето всички спели в леглата, тя започнала с буквите – чата-пата и бързо-бързо дописала края на приказката за Вълча и Зая.

На другата сутрин аз раничко станах, прочетох приказката и за главата се хванах. Ето какво бе написала мойта пишеща машина: „Вълкът бил голям юначина. С няколко скока стигнал Заю до една бука висока, тупнал го с тежка лапа и почнал след това да го лапа.“

– Кой това съчини? – разсърдих се аз.

И понеже машината нямаше глас, тя върху листа написа:

„Аз!“

– Как не ти е жал за зайчето, как? – упрекнах аз машината пак.

А тя върху листата отново написа: „Тия ваши чувства не зная какви са, но щом като Вълчо гони Зая, ясно ми е, че трябва да го хване накрая.“

Повече аз не отроних ни слово. Края на приказката написах отново. Но го написах така, че зайчето мило надхитрило вълка и се спасило.

КРАЙ

© Радой Киров

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9154>]